

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 18. oktober 2015

Kirke dag: 20.s.e.Trin/A

Tekst: Matt 22,1-14

Salmer:

SK: 291 * 416 * 175 * 475,1 * 589

LL: 291 * 612 * 416 * 175 * 475,1 * 589

Har I nogen sinde set en tennisspiller, fodboldspiller, skakspiller, ludospiller eller nogen som helst andre spillere vræle og tude og vride sig i sorg over at vinde? Jeg har aldrig set en vinder stortudende undskylde over for taberen, at han slog ham.

Der kører rigtig mange realityshows i TV: Robinsonekspeditionen, Bikini-Island osv. osv. Der er mange årsager til, at jeg ikke længere gider se disse udsendelser. En af dem er, at jeg får myrekryb og adrenalinchok af irritation, når de sidder og vræler over at vinde over de andre, som må forlade spillet. Selvfølgelig er det jo et særligt element, at de selv skal stemme de andre ud. Ja, men skakspilleren skal jo også selv slå den andens løber af banen; men det bryder han ikke i krampegråd af. Og jeg kender heller ikke til nogen, der skulle have krisehjælp, fordi han var nødt til at slå en andens brik ud på ludobrættet.

Realityshows'ene i TV indeholder konceptet, at det er et spil. En del af spillet handler om taktik, hvor det går ud på at eliminere modstanderne, for ellers bliver man selv slået hjem. Det er et spil, de frivilligt har meldt sig til – men måske stod det med småt i kontrakten. Så derfor har de heller ikke læst, at den, der gør det bedst, vinder præmien, mens de andre – taberne – bliver henrettet på nabøen ved daggry. Nej, det gør

de jo ikke. Der sker dem ikke noget ondt, de er bare ude af spillet og kan nu få sig et måltid mad uden at skulle slås om det. De får en masse krisehjælp og en masse tudebilleder i ugebladene, hvor de udtaler sig om svigt og venskab og bla bla – gab. Det er næsten lige så vigtigt, som når meterologen siger, at det har regnet hele dagen.

Hvis ikke man spiller efter reglerne og gør det godt nok, så ryger man ud, og en anden vinder. Kort og godt. Det nytter heller ikke, at man pludselig i skak får lyst til at kaste med en terning og flytte kongen efter øjnenes antal. Ethvert spil har sine præmisser, og følger man dem ikke, ryger man ud. Og jeg kan godt forstå, hvis taberen græder og vræler. Hvem kan ikke det? Og vi kan også forstå, hvis man vises ud fra håndboldbanen, hvis man bliver med at insistere på at ville sparke til bolden. Vi kan ikke lave om på spillet.

Sjovt så enige mennesker kan blive om det. Men helt i forlængelse af dette er der noget andet, en anden slags regler, mange mennesker er meget uenige om, og dagens evangelium er kilden til denne uenighed, og årsag til, at mennesker vil lave om på præmisserne.

Lignelsen om kongesønnens bryllup er en meget detaljerig lignelse. Selv om der sker ting og sager undervejs i lignelsen, som ligger meget langt fra vores billede af lignende, så har lignelsen hængt sammen for Jesu tilhørere og deres samtids kultur. OK, en barsk fortælling, enkelte elementer/reaktioner er måske overdrevne; men det fremmer jo som bekendt forståelsen. Men fortællingen som fortælling har ikke fået Jesu tilhørere til at trække sig tilbage og tænke: Den mand er jo gal! Men det har pointen måske kunne få dem til. Den får i alt fald nutidens tilhørere til ofte at reagere afvisende.

Lignelsen kan også godt læses som et ekstremt kort resumé af hele frelseshistorien, som den kendes i Gamle Testamente; men samtidig med den profetiske røst ind i Ny Testamente om tjenerne, der blev slået ihjel. Det sker ganske vist også i GT's historie; men det sker også for Herrens tjener, da de korsfæster Jesus. Det kan være spændende nok at fortabe sig i dette. Men det er ikke hovedsagen. Hovedsagen er, at revl og kræt indbydes til festen, slæbes på det nærmeste ind fra nær og fjern – og alligevel er der én tilstede, som smides ud, for han har ikke de rette bryllupsklædninger på. Men skal kongen bestemme, hvad gæsterne har på?

Det sker nogle gange, at brudepar arrangerer deres bryllup som en temafest, og så står der i indbydelsen, hvad der forventes, at gæsterne har på. Nogle gange undrer jeg mig over, at de kan få gæsterne til det. Jeg ville sige nej til en sådan invitation. For man kan jo ikke være bekendt at møde op til andres fest efter egne præmisser.

Dét måtte gæsten uden bryllupsklædning også sande. Og det er jo altså ganske naturligt og selvfølgelig. Det er bare også forargeligt for mange mennesker, når vi nu ved, at det ikke bare handler om et kongeligt bryllup; men det handler om at komme ind i Guds rige. Og kan det være rigtigt, at Gud smider nogle ud?

Hvis Jesu ord derom er sande, så Ja!

Jeg vil ikke prøve på her at forsvare Guds ret og rimelighed i dette. Det må Gud Herren selv stå til ansvar for. Dog kan jeg næppe forestille mig, at Gud Herren føler, at Han skal stå til ansvar vor sine handlinger over for mig eller noget andet menneske.

Alligevel vil jeg godt blive lidt ved dette. Ikke for at forsvare/forklare Gud, men for at advare hinanden mod at komme i den situation, hvor vi smides ud. Jeg tror godt, at vi kan undgå det.

I bund og grund handler det om, om vi vil være med i Guds rige på Guds præmisser eller vore egne. Vil vi rette os efter Guds ”spilleregler” eller vil vi lave om på spillet?

Europa oplever et stort flygtningeproblem/-udfordring for tiden. Langt hovedparten af de flygtninge, der for tiden kommer til Europa, og herunder jo også nogle til Danmark, er muslimer. Det får nogle mennesker, både danskere og øvrige europæere til at frygte for, hvad der sker med vores kultur og med vores kristendom, når der nu skal tages hensyn til muslimsk kultur og tro. I den sammenhæng kan de fleste af os godt se, at der er forskel på Islam og Kristendom. Der er forskel på Koranen og Bibelen. Og påstår nogle, at det er den samme Gud, vi tror på, så har de forstået begge ting lige dårligt, og det er da også bemærkelsesværdigt, så forskelligt den Gud har åbenbaret sig og sin frelsesvilje for mennesker, og det er mærkeligt så forskellige liv og lære (kulturelt og religiøst=fromhedsliv/trosliv) vi får ud af det.

Men én ting må man lade mange muslimer. På deres vej til Himmelen er de fokuseret på, hvad Allah og Muhammed siger. Skal de gøre sig forhåbninger om at komme i Himlen, så handler alt om at gøre, hvad Koranen siger, for Koranen taler sandt, i og med den gengiver Allahs vilje, og Allah kan ikke lyve. Sådan vil en muslim sige. Så for mange muslimer handler det meget om at indordne livet efter læren, efter Koranen. Livet leves på Koranens præmisser og derfor på Allahs præmisser.

Jeg kan godt forstå danskernes frygt for Islam. For den udfordring Islam er mod os, har vi ikke noget værn imod. Deres tro støder mod vores – hvad? Nogen vil sige tro og kultur, og når det nærmere skal bestemmes, så dukker modeordet i denne sammenhæng op: næstekærlighed. Kristendom er næstekærlighed, synes budskabet at være.

I vore dage er der tre store trusler med kristendommen. 1) Islam – Kristendommen er faktisk verdens mest forfulgte tro, netop foranlediget af Islam. 2) At vi alt for ofte definerer Kristendom udelukkende som næstekærlighed. Det er næsten som om vi har eneret på det og har opfundet dette fænomen; men det er ikke tilfældet, og det er ikke Kristendommens primære fokus- og udgangspunkt. Men, når det gøres til det, så er det en trussel mod kristendommens egentlige ærinde. 3) Kristenheden i sig selv.

Kristenheden har så Fandens travlt med at få kristendommen til at passe på vores præmisser. Og det er med fuldt overlæg, jeg siger 'Fandens', for det er djævlværk og ikke Helligåndsfylde, der får os til det. Det kan godt være vi synes, at det er urimeligt, at når man har indkast i fodbold, så burde man også have indspark i håndbold. Men sådan er det ikke. Det kan aldrig være meningen, at Kristendommen skal tilpasses kristenheden, det må altid være omvendt – sådan er præmisser og spilleregler.

Alligevel er for mange kristendommens største opgave i dag at definere og tilpasse Kristendommen, så den passer til de liv, kristenheden gerne vil leve uden at få fromhedskvababelser eller blive trynet af et eller andet "middelalderligt" syndsbegreb. Og hvis vi synes, så henter vi gerne elementer ind fra andre religioner og åndsbevægelser, for det er jo lige fedt alt sammen. Men, hvorfor kan vi ikke sige til os selv, at det kan da

ikke være lige fedt, for dels får vi det ikke bedre af det, og dels møder vi deri ikke Guds nåde og herlighed; men kun Hans vrede, når Han smider os ud. Kristenheden vi gerne indrette læren efter livet, indordne Bibelen efter os, og derfor er vores fokus ikke Guds vilje, men vores vilje. Præmissen er ikke Guds, men vores. Og på vores vej mod himmelske forhåbninger spørger vi ikke efter Gud, men efter os selv.

Men kort og kontant taler Jesus til os i dag om, at sådan foregår det ikke i Guds rige, uanset, hvad vi så synes om det. Og heldigvis og Halleluja for det. Jeg vil meget hellere være i Guds rige på Guds præmisser end på mine egne – og slet ikke på andres. Det er nemlig meget nemmere at være det på Guds.

Når det er således galt fat i kristenheden, så mistes dét væsentligste, som også er det væsentligste i Guds rige. Når kristenheden laver egne præmisser og spilleregler, så søger den ikke længere Kristus, men sig selv. Og når vi ikke længere søger Jesus, ja hvorfor skal vi så komme til hans fest? Gør det så noget, at Gud smider os ud? Ja, for så følger Gud jo ikke vore præmisser og regler.

Jesus har en helt klar præmis og pointe på den problemstilling: På vore egne præmisser må vi vride os i mørket udenfor i gråd og i erkendelse af, at vi fortabes og taber Himlens herlighed, når vi prøver at lave om på ”spillets” præmisser. I Guds rige er præmissen Jesus Kristus, kongesønnen. Han er dén væsentligste præmis både for Gud Herren og for mennesker. Iklædt dén præmis er der plads til enhver i Guds riges festsal.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen